

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 41

гр. Благоевград, 20.01.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесети януари през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Маргарита Коцева

Членове: Илияна Стоилова
Величка Пандева

като разгледа докладваното от Маргарита Коцева Въззивно частно
наказателно дело № 20231200600041 по описа за 2023 година

Производството по настоящето дело е по чл. 345 НПК вр. чл. 306, ал. 1,
т. 4 НПК и е образувано по частна жалба на адв. В. като повереник на частния
тъжител И. И. С. срещу Определение № 8955 от 31.10.2022 г. по н.ч.х.д. №
508/2020 г. по описа на РС – Гоце Делчев.

С жалбата се иска отмяна на определението като неправилно и
незаконосъобразно, тъй като в съдебния акт не било обосновано осъждането
за плащане на сумата от 600 лв., не бил посочен номерът на делото на
окръжния съд, разпоредбата на чл. 190, ал. 1 НПК не била относима в
конкретния случай, а и частният тъжител бил заплатил разноските и имал
издадена разписка за това. Правят се възражения за прекомерност на
възнаграждението и за липса на доказателства за плащането му.

Срещу жалбата на адв. В. адв. С. като защитник на подс. З. Х. е
депозирала писмено възражение, в което излага подробни съображения в
подкрепа на искането за потвърждаване на определението. Сочи, че до
приключване на устните състезания адв. В. не е направил възражение за
прекомерност на възнаграждението пред въззивната инстанция, като размерът
на същото бил съобразен с тарифата за адвокатските възнаграждения, като
два пъти адвокатът на подсъдимата се е явявал в съдебни заседания пред
въззивния съд; възразява се срещу посоченото в частната жалба, че хонорарът
не бил платен, защото това било отразено в представения договор и списък за

разноски в последното с.з. пред въззивния съд; сочи се, че в обжалваното определение ставало ясно по кое въззивно производство са направени разноските, посочени в същото, тези разноски не са платени, като тъжителят бил платил същата по размер сума, но за направените разноски пред първата инстанция. Претендират се разноски за изготвяне на възражението в размер на 300 лв., за което е приложен договор за правна защита и съдействие по настоящето дело.

Връчването на жалбата на адв. В. на подс. Х. и на адв. С. е разпоредено от съдията-докладчик в противоречие с разпоредбата на чл. 342 НПК, като по този начин се е забавило изпращането на делото на въззивния съд.

Видно от обжалваното Определение № 8955 от 31.10.2022 г. по н.ч.х.д. № 508/2020 г. по описа на РС – Гоце Делчев, първоинстанционният съд по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 НПК вр. чл. 190, ал. 1 НПК е осъдил тъжителят И. С. да заплати на З. Х. с посочени в определението самоличност сумата от 600 лв., представляваща направени разноски във въззивното производство.

След като разгледа материалите по първоинстанционното дело, приложеното към същото въззивно дело и по настоящето дело, въззивният съд намира следното:

Макар и в обжалваното определение да не е посочен номерът на въззивното производство, по което са били направени разноските в размер на 600 лв., с оглед приложената в материалите по първоинстанционното дело молба на адв. С. и развилата се след това кореспонденция между първата и въззивната инстанция, според настоящия състав е ясна волята на съда в обжалваното определение за това присъдените с този акт разноски в кое въззивно производство са направени. Видно от в.н.ч.х.д. № 20/2022 г. по описа на ОС – Благоевград на л. 52 от същото дело е налице договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, че е платена сума от 600 лв. в брой от подс. Х. на адв. С. за осъществяваната адвокатска защита – процесуално представителство по в.н.ч.х.д. № 20/2022 г. по описа на ОС – Благоевград. Макар и в договора да не е посочена датата на плащане в брой на сумата от 600 лв. като адвокатски хонорар, ясно е отразено в същия, че тази сума е платена в брой и представеният договор в с.з. на 23.05.2022 г. пред въззивния съд служи като разписка за действителното им плащане към тази дата, поради което следва да се потвърди определението на районния съд за

разноските. Във връзка с направеното възражение за прекомерност на направения разход за адвокатско възнаграждение във въззивната инстанция съдът намира, че същото не може да бъде уважено не само защото не е направено при приключване на съдебните прения пред въззивния съд, пред който са представени доказателства за тази сума като направени разноси. Сумата от 600 лв., платена от подсъдимата на ангажирания от нея адвокат, е за осъществената защита във въззивно производство, в което същата има качеството на подсъдима, като по делото адв. С. е депозирали писмени възражения срещу въззивната жалба и е участвала при провеждането на две открити съдебни заседания; размерът на сумата от 600 лв. е в минимума, предвиден в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, дължими при защита в една инстанция на подсъдим с обвинение като това по воденото наказателно производство срещу подс. Х. /чл. 13, ал. 1, т. 1 от Наредбата/, като не са заплащани допълнителните такива адвокатски възнаграждения, предвидени в чл. 14 от Наредбата, които се дължат при продължаване на съдебното заседание повече от един ден, като с оглед посоченото по-горе процесуално развитие на производството във въззивния съд не може да се направи извод, че тази сума от 600 лв. е прекомерна и следва да бъде намалена /като се има предвид задължителната съдебна практика съгласно Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК/.

Във връзка с направеното искане за присъждане на разноси в размер на 300 лв. за изготвяне на възражение срещу частната жалба, макар и Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения да дава възможност за непредвидените в същата случаи да се определя възнаграждение на адвоката по аналогия, според въззивния съд това искане е неоснователно. Разпоредбата на чл. 190, ал. 1 НПК постановява при оправдаване на подсъдимата разноските в производството, когато е направено съответно искане и са представени доказателства за направени такива да се възложат на частния тъжител. В конкретния случай във връзка с направеното искане за присъждане на разноси в размер на 300 лв. /л. 9 от настоящето производство/, въззивният съд намира, че тъжителят не дължи на подсъдимата заплащане на твърдените направени от нея разноси в този размер поради следното: Нито в пълномощното, нито в договора за правна защита и съдействие е посочена дата, на която са подписани тези документи,

макар и да е посочено договорено възнаграждение за сумата от 300 лв. съгласно договор за правна защита и съдействие на л. 9 от въззивното производство, като в този документ е посочено и договорено плащане на сумата в брой, не е посочен срок за плащане на същата сума, посочено е, че е платена сума в брой – 300 лева, но не става ясно на коя дата е това плащане и дали същата дата предхожда или ще следва представянето на този документ, поради което според въззивния съд не може да се приеме, че сумата по договора в размер на 300 лв. е вече изплатена към датата на представяне на договора и пълномощното на л. 9 и поради това са направени разноси от оправданата подсъдима в същия размер, като частният тъжител не дължи заплащането на разноси в размер на 300 лв., защото в договора не е отразено изрично датата на плащането ѝ в брой, поради което не може да се приеме, че този документ и разписка, която установява направени разноси от подсъдимата за адвокатско възнаграждение. Освен това разпоредбата на чл. 342 НПК не дава възможност първоинстанционният съд да изпраща на друга страна препис от постъпила частна жалба и да дава възможност за възражения срещу жалбата, като връчване и възможност за възражения има само при постъпил частен протест, като адв. В. като повереник на частния тъжител няма как при такова направено искане за разноси и представени доказателства за това да направи съответните възражения.

Поради горните съображения атакуваното определение следва да бъде потвърдено, като се остави без уважение искането на адв. С. да се присъдят и направените разноси като адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. съгласно договор, приложен на л. 9 от настоящето дело, като на основание чл. 345 НПК и чл. 190, ал. 1 НПК Благоевградски окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 8955 от 31.10.2022 г. по н.ч.х.д. № 508/2020 г. по описа на РС – Гоце Делчев.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. С. частният тъжител И. И. С. да заплати на оправданата подсъдима З. Н. Х. за направените разноси в настоящето въззивно производство за адвокатско възнаграждение сума в размер на 300 лв. /триста лева/.

Определението не подлежи на проверка по жалба от страните по делото,
на които се изпрати съобщение за неговото постановяване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____